

Έχει καλώς, Ἑλληνική Νίκη, δὲν θὰ σὲ ἀναφέρω. Ἀλλὰ διατί νὰ ξεχνιοῦμαστε ἔτσι; τὸ καλοκαίρι εἶνε ἐξοχὴ καὶ διασπαδάσεις, τὸν χειμῶνα πόλις καὶ . . . διασπαδάσεις; πότε λοιπόν; Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα.

Μπα! δὲν τὸ ἔφευρα ὅτι εἶσαι Ἰταλὶς, Δοξασιμένη Ρῆνη. Γράφεις τόσον ὠραία τὴν γλῶσσάν μας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ξεχωρίσω ἀπὸ Ἑλληνίδα. Ἀλήθεια ὅμως, κέρνεις ἀκόμη μερικὰ λάθη καὶ ἔχει δίκαιον ὁ πατέρας σου νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι πρέπει νὰ καταγίνης περισσότερο, διὰ νὰ τελειοποιήθῃς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ καὶ αὐτό. Ἄλλως τε ἔμαθες τόσα ὡς τώρα! Εὖγε, εἶμαι κατενθουσιασμένη διὰ τὴν γνωριμίαν.

Τὰς λύσεις σου καὶ ὅλα τὰλλα τὰ ἔλαβα, Νικητά, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὁραϊότατα μοῦ περιγράφεις τὴν κίνησιν τῆς πλῆθως σὰς τώρα ποῦ ἔλλαξε ὅψιν τὴν ἑλευθερίαν. Ἐλαβα ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀν γνωρίζῃς τὸν ἀνταποκριτὴν, εὐχαριστήσέ τον ἐκ μέρους τοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ δύο πουλιὰ» τοῦ Φάωνος. — «1912—1913» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας. — «Φθινόπωρον» τῆς Ρεζεντᾶς. — Ποιήματα τοῦ Κύματος. — «Λούδουδο» τῆς Μπουμπουλίνας. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Μία ὠραία ἀνοιξιὰτικὴ βραδυὰ (κοινὸν καὶ παράκαιρον). — «Ὁ Χειμῶν» (οἱ στίχοι καλοὶ ἀλλὰ πῶς ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴν ἔρχεται εὐθὺς χειμῶν;). — «Ἀχ, τί νὰ γράψω!» (ἀτεχνον). — «Πρέπει νὰ φροντίζω καὶ οἱ δύο» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως σχολαστικὴ καὶ εἰς πολλὰ λανθασμένη). — «Ὅχι» (ἀτεχνον).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δικηγόρος τῆς Νεαπόλεως (0) μὲ Φάωνα, Ἐξορίστην Ἀνθίδα, Πειραικήριον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τὰμ-Τὰμ-Τιατὴν (οἱ Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ εἶνε ἄγεστοι μὲ τοὺς Διαγωνισμοὺς Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων, περὶ τῶν ὁποίων πραγματεύεται τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγῶ) Δοξασιμένο Δεμιρ' Ἰσαάκ (διευθύνσεις συνδρομητῶν κατ' ἀρῆν δὲν δίδω εἰς κατέναντα. Ἄλλως τε διὰ τὸ ζήτησθαι θὰ σοῦ ἐγχεῖσθοντο μᾶλλον παιδιὰ ποῦ νὰ μὴ εἶνε συνδρομηταί, διὰ νὰ τὰ ἐγγράψῃς) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἐλήθησαν) Πηγαῖον τὸν Σάμιον (ὁ καλὸς σου πατέρας ἐφρόντισε δι' ὅλα) Ρεζεντᾶν (εὐχαριστῶ) ἀφοῦ δὲν εἶχες ἰδῆ τὴν ἐρώτησιν δὲν περὶ τῆς 50 λ. κατετέθησαν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Ἀπόστον) Μαρίαν Σ. Μ. (ἔστειλε ἐκ νέου) Ἐδγενὲς Ἰδαμικόν (ἂν ἦσαν πειρακτικά, κακῶς ἐδημοσιεύθησαν κ' ἐκείνοι, οὕτε αὐτὸ θὰ ἐδικαιολόγηται τὴν ἐπανάληψιν τοῦ λάθους τὰ προσωπικά, ὅταν δὲν εἶνε ἡ φιλοφρονήσις ἢ πολὺ ἄκακα πειράγματα, πρέπει νὰ ταποφωρῶμεν) Πατρικὸν Ναυτοπούλο (ἐλήθησαν) Ποιητὴν Ἀθῆναι (ἔτσι φαίνεται) θὰ τὰ ἦσαν καὶ θὰ τὰ ἐπῆσαν γαίρω διὰ τὰς γνωριμίας ποῦ ἔκαμες στὴν Πόλιν ὅλα καλὰ παιδιὰ, σὰν καὶ σέ) Τρελλὴν Ναυτοπούλον (νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ μπαμπᾶς, νὰ τὸν χαίρῃσαι) Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες (τετραδῖον ἔστειλε ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς εὐρῆσκειται στὸς Ἀθῆνας) Μπαρονοκοπανιμένην Γαλανόλευκην (καὶ βραβεῖον ἂν δὲν εἶνε νὰ πάρῃς - αὐτὸ δὲν τὸ ζήρω ἀκόμη - βεβαίως ἡ ὠρα σου ἐχρησιμοποίηθη καλλίτερα) Μαυροκέρασον (ἔστειλέ μου ἄλλη καὶ δύσκολη) Πηγαῖον Μαχητὴν (τετραδία ἔστειλε, ἔ, ὁ Γενναῖος-χὸς Στρατηλάτης ἄς περιμένῃ ὀλίγον) Ἐ-

λευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν (εὐχομαι περαστικά φοβερόν νὰ ζῆ κανεὶς εἰς ἓνα τόσῳ βάρβαρον τόπον: ἀλλ' ὅταν εἶνε ἀνάγκη, τί νὰ γίνῃ;) Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐνεργείας καὶ περιμένω) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (παρηγορήσου) αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος) Ἀστὴρα τῆς Ἑλευθερίας (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Νιόβην (ξέρεις, ἡ ἐργασία παρηγορεῖ...) Μπουμπουλίναν (ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του; . . . ὁ Λώσης Μαργαρίτης σπουδάζει ἀκόμη; δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀσθενήσει) Ἀλαουσιανὴν Μεξιάναν (καλῶς ἦλθες; ἀλλὰ κρῖμα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ!) Φάωνα (πάλιν τόμοος τῆς δραγμῆς θὰ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς χαρίσῃς) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κῦμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ῆν Ὀκτωβρίου, ὀλιπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων

Ἀυγούστου—Νοεμβρίου (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

528. Λεξιγράφος

Μία νετογὴ μὲ πρόθεσιν Δισύλλαδον ἐνύθη. Καὶ κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν. Εὐθὺς ἐφανερῶθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδῶς Χρ. Σουβαλιτῆ

529. Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἀγαπᾷς μὲ τὸ φι Μὲ φορεῖς μὲ τὸ πι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

530. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄν ἐποχὴν ὠραίαν Ἦν ἀναγραμματισμοῦ, Ἦσαν θεῶν, εἰπέ μου, ἔμπρός σου ὁ ἀπαντήσῃς; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

531. Ρῥόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ πέμπτον Στὸ σκάφος θὰ ἰδῆς. Στὰ τρακτικά τὸ ἄλλο Εὐκόλως θὰ τὸ βρῆς. Τὸ τρίτον μου ἓνα νησι Ἑλληνικὸ δηλοῖται. Καί, ὡς συνήθως, κτητικὸν Τὸν Ρῥόμβον συμπληρῶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

532. Ἀστὴρ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινῶσιν ὅσοι: καθέτις θεὰ τιμωρός; ὀριζοντίως πολίτην τοῦ Βελγίου, περίφημος διὰ μίαν μεγάλην μάχην διαγωνίως δὲ Μούσα καὶ ἀστὴρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τῶν Χριστιανισμοῦ

533—537. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰί τῶσαι λέξεις:

Κῆρος, Τίτος, μέλος, μήλον, μίτος Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

538—539. Δοροποιίγγιον

1. — Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἔκυψε ποτέ; 2. — Ποῖον ἦμισον εἶνε μεγαλύτερον τοῦ ὄλου;

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Α. Πίστη

540. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλληποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροσυχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον Γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δευτέρα γράμματα Ἑλληποσύμφωνον τοῦ τύπου.

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 2, Σημεῖον τῆς σφαίρας. 3, Εὐώδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ. 4, Ἀργαία βασίλισσα τῆς Μεσογίας. 5, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργαίου. 6, Σημεῖον τοῦ ὀριζοντος. 7, Ἀργαῖος λυρικὸς ποιητῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ναί, Δάτεις τοῦ Ὁραίου, περιμένω τὴν διευθύνσιν σου, γὰ νὰ σοῦ στείλω κάρτες. — Ἀνακία. (ΙΓ', 434)

Ἀφελὴς Σανθούλα, μὴ θυμώσης; σοῦ γράφω ἀμέσως. — Ἀνακία. (ΙΓ', 435)

Παρακαλῶ τὴν ἀνεψιάν τῆς Κυρίας Κ. Παρρὲν νὰ μοῦ στείλῃ τὴν διευθύνσιν τῆς. Μὲ θυμᾶται; — Ἀνακία. (ΙΓ', 436)

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐν Ἀθήναις ἀδελφόν μου Δ. Ἐλευθεριάδην εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχίᾳ. — Ἀ. Ἐλευθεριάδης (ΙΓ', 437)

Ἐν Τούτῳ Νικα, Δ. Εὐαγγελόπουλε, πέμπτω χιλίας δύο ἀδελφικὰς εὐχὰς διὰ τὴν ἐορτὴν σὰς. — Ἐνθουσιώδης Ἑλληρ (ΙΓ', 438)

Ναί, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέχομαι τὴν ἀνταλλαγῆν. Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες. (ΙΓ', 439)

Υποστηρίζομεν ἐνθέρμως τὸν «Πανεπιστημικὸν Σύλλογον Νέων Ἑλλᾶδα». — Πυροφόρος Κανάρης, Βλαδίμηρος Λαζαρίδης, Ἰωάννης Δημητριάδης, Βασίλειος Αἰδῆς, Ὁρέστης Αἰδῆς. (ΙΓ', 440)

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ὄλους τοὺς ψευδο-νυμφοῦσιν. Τέλλε Ἄγρα, δέγχεσε ἀλληλογραφίαν; — Ἐδγενὲς Ἰδαμικόν. (ΙΓ', 441)

Εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισαντάς με δέχομαι μετὰ πάντων ἀλληλογραφίαν. Δοξί μου: Δοξασιμένο Δεμιρ' Ἰσαάκ, Ἀλωπεκῆς 14, Ἀθήνα.

Demoiselle diplomée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (ΙΓ', 443)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 393).

ἈΘΗΝΩΝ: Ταμτᾶμ—Τιατῆς. Ἀνδρομάχη Μ. Χύμου ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Π. Ι. Τσιντζίρας, Παν. Ἰ. Ἰωαννίνης, Ἰωάν. Σαρ. Παπαχριστοφίλου. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Πατριωτικὸς Πόθος. ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώρ. Ι. Κατσούλης, Νικ. Γ. Δρακόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρικὸν Ναυτοπούλο. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία. ΚΥΡΟΥ: Βικ. Α. Βιτωράτος. ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκούρης. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Διπλῶς Μενεξέες.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐργάνων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐληρωθῆν ὁ ἐν Κυπριαρίστῃ ΠΑΝ. Ι. ἸΩΑΝΝΙΑΝΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

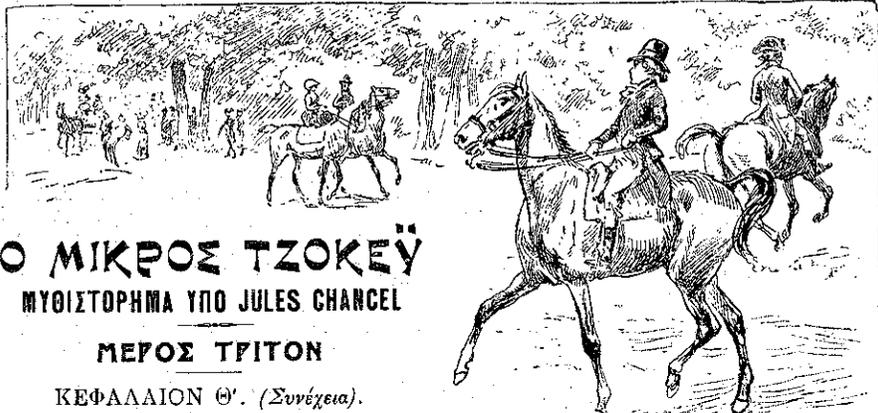
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικῶς, Ἐξωτερικῶς, Ἔτησια, Ἐξαμηνίος, Τρίμηνος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ: 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται διαστῶν λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Εὐρυπείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρωσε. Καὶ τότε ἐτρέπη εἰς φυγὴν διὰ νὰ σωθῇ. Ὅσον δὲ αὐτόν, τὸν Φλωρίνον, μόλις ἐπρόφρασαν ὁ δυστυχὴς νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἦσαν. Τελος πάντων, κανεὶς δὲν ἔμενε πλέον εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ Θεσαυρὸς Ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ὑπρέτου καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πυργίσκον. Μόλις εἰσῆλθον, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Ἐκεῖ, εἰς τὸν τοῖχον, ἀντίκρου των, εἶχεν ἰδῆ τὴν μεγάλην εἰκόνα! Ἀνήγγειλεν ἀμέσως τὴν εἰδησιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν. Ἐψηλάφησε μὲ τὰς χεῖρας του τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε διὰ τῆς ἀφῆς μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Πορτυμπέφ, διέταξε δειγνὼν τὸ χρυσοῦν πλαίσιον: — Σπάστε το! Ὁ ἀχθοφόρος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβου: νὰ χαλᾷ, νὰ σπάζῃ, ἦτον ἡ δουλεία του! Ὑψωσε τὴν φοβεράν του ράβδον καὶ τὴν κατέφερε δυνατὰ εἰς τὸ πλαίσιον. Ἦκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἀμέσως ἓνας ἄλλος με-

Καὶ ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀχθοφόρου εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλαισίου. Τὰ λουδοβίκεια ἐσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τοὺς πόδας τῶν θεατῶν, ἐνῶ ὁ τυφλὸς γέρον ἔλεγε σιγᾶ: — Βλέπετε, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἦμουν τρελλός. Καθὼς σὰς ὑπεσχηθῆν, εἰμπορῶ τώρα νὰ σὰς ἀνταμαίψω πλουσίως διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἐκάματε. . . Ἐπιτέλους ὁ κίτρινος ρυᾶς ἐπαυσε νὰ ρεῖ τὸ πλάσιον ἦτο κενόν. Ὁ Μπόμπης, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ Πορτυμπέφ ἐγονάτισαν χάμω διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸν σάκκον ποῦ τοὶς ἔδωσαν ὁ Φλωρίνος. Αὕτῃ ἡ ἐργασία διήρκεσε σχεδὸν μισὴν ὥραν. Καὶ ἄρα ἐτελείωσεν, ὁ ἀχθοφόρος ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ πολυτίμητον φορτίον. — Φίλε μου, τῶ εἶπεν ὁ γέρον, σηκῶνεις τώρα μίαν περιουσίαν ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίβρες! — Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Πορτυμπέφ καὶ ὅμως δὲν εἶνε βαρύτερη ἀπὸ ἓνα σακκὶ ἀλεύρι! . . Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαύρου Πύργου δὲν εἶχαν γὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀ-

Ἐκτύταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα. . . (Σελ. 397, στ. 6)

παισιαν ἐκείνην κατοικίαν. Ἐκρίναν λοιπόν περιττόν νά παρατείνουσαν τήν διαμονήν των καί διηθύθησαν πρὸς τήν ἐξοδόν.

Ἐνῶ καθήρχοντο τήν κλίμακα, ὁ γέρον, ὁ ὁποῖος ἐπανέβη ἐκ τῆς χαρᾶς τὰ νεανικά του πόδια, εἶπε πρὸς τὸν Μπόμπη πού τὸν ὠδηγοῦσε:

— Τώρα λοιπόν, μικρὲ μου, εἶσαι πλούσιος!

— Ἐγὼ πλούσιος; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκευ ἐκπληκτός· καί γιατί;

— Γιατί ὅτι ἔχει αὐτὸς ὁ σάκκος, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Μουσύ δείχνων τήν φορημένην ράχην τοῦ ἀγροφόρου, εἶνε δικό σου. Σοῦ τὸ χαρίζω. Εἶνε τὸ ἐλάχιστον πού εἴμπορῶ νά κάμω δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νά με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀνεψιῦ μου.

Ὁ Μπόμπης, χωρὶς νά προσφέρῃ λέξιν, ἐσφίξε μὲ συγκίνησιν τήν ριχνήν χεῖρα τοῦ γέροντος πού ἐκρατοῦσε.

Ὁ Πορτυμπὲφ εἶχεν ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια καί, χωρὶς νά δεῖξῃ τήν παραμικρὰν ζήλειαν, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀνέκραξε:

— Νά τύχη μιὰ φορά!.. Διακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅλες τοῦ Μπόμπη!.. Ἄς ἐλπίσουμε τοῦλάχιστον, ὅτι θὰ μᾶς κἀνῃ καμμιά φορά τὸ τραπέζι!..

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΑΛΗΜΟΝΗΘΕΙΣΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐνα παιδί εὐτυχημένο.

Ἡ ἔδος Βιτιέν, κατὰ τὸ 1791, ἦτο μικρὸς δρόμος περιστεριζόμενος ἀπὸ ὠραιᾶς οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας κατοικοῦν ἄστροι πλούσιοι καί ἤσυχτοι.

Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καί πολυτελεστέρας, διέμενε τώρα καί ὁ Μπόμπης μαζί μὲ τὸν γέροντα κόμητα Μουσύ.

Εἶχον παρέλθῃ ἕξ μῆνες περίπου ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ θησαυροῦ εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον, καί εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν διαστήμα ὁ μικρὸς τζόκευ τοῦ δουκὸς Λωζὲν εἶχε μεταβληθῇ καθ' ὅλοκληρίαν.

Δὲν ἦτο πλέον τὸ ἀξιωματικὸν θεάμα, ὁ πρῶτος φυλακισμένος τῆς Βασιλίδης, ὁ ἐκμισθούμενος ἀντὶ τριῶν λιβρῶν τὴν ἡμέραν, διὰ νά διηγῆται παραμύθια εἰς τοὺς πελάτας τοῦ Γυναιίου Βουργουνδικοῦ.

Ὁ μικρὸς μάγκας μὲ τὸν κόκκινον σκοῦφον, ὁ ὁποῖος διήρχετο τὰς ἡμέρας του πίνων μὲ ἄνθρωπους τοῦ λαοῦ, μετεβλήθη εἰς ἀρχοντόπουλο καλοντυμένο, εὐγενικόν, πού ἠγαριστεῖτο νά συναναστρέφεται τὸν γηραιὸν του φίλον κόμητα Μουσύ.

Τὶ συνέβη λοιπὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδαμεν τοὺς ἡρώας μας νά φεύγουν ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον, ἀπο-

κομίζοντες ἐντὸς τοῦ σάκκου τὸν θησαυρόν; Ἀπλούστατα, ὁ εὐγενὴς τυφλὸς ἐκράτησε τήν ὑπόσχεσιν του καί ὁ Μπόμπης, ὡς διὰ μαγείας, εὐρέθη κάτοχος διακοσίων χιλιάδων λιβρῶν.

Ἡ πρώτη χρῆσις πού ἔκαμεν ὁ μικρὸς τζόκευ τῆς περιουσίας του, ἦτο νά δώσῃ ἕξ αὐτῆς εἰς τοὺς καλοὺς καί πιστοὺς συντρόφους του Πορτυμπὲφ καί Γκαγιαρντῶ δέκα χιλιάδας λίβρας. Καί μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τούτου τῆς εὐγνωμοσύνης, ὁ ἀγαθὸς γέρον εἶπε πρὸς τὸν Μπόμπην:

— Μικρὲ μου φίλε, μὴ νομίσης ὅτι θέλω νά ἐπηρεάσω καθόλου τήν θέλησίν σου καί νά σοῦ ἐπιβάλω τήν συντροφίαν μου. Ἄλλ' εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμη καί πολὺ ἄπειρος, διὰ νά εἴμπορῃς νὰπολαύσῃς μόνος καί ἀνεξέλεγκτος τὸ σημαντικὸν ποσὸν πού σοῦ ἐχάρισα. Διδάσκειται κανεὶς

Ὁ Μπόμπης διήρχετο θελκτικῆς ἡμέρας... (Σελ. 399, στ. α')

νά εἶνε πλούσιος, ὅπως διδάσκειται νά εἶνε τζόκευ ἢ σιδηρογυρῆς καί αὐτὴν τὴν δυσκολὴν τέχνην θὰ σοῦ διδάξω ἐγὼ, ἂν, ἐννοεῖται, θελήσῃς νά δεχθῆς τὰ μαθήματά μου.

Ὁ μικρὸς τζόκευ, καθὼς γνωρίζομεν, ἦτο φύσις ἀγαθὴ. Δὲν ἐστερεῖτο οὔτε φρονήσεως οὔτε πρακτικῶν πνεύματος. Ὅθεν ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ὠφέλειαν πού εἶχε δι' αὐτὸν ἡ πρότασις τοῦ τυφλοῦ γέροντος:

— Κύριε κόμη, τῶ εἶπεν, ὄχι μόνον δέχομαι μετὰ χαρᾶς τὰ μαθήματά σας, ἀλλὰ καί σὰς παρακαλῶ νά κρατήσετε τὰ γρήματα πού μοῦ ἐχαρίσατε τὸσον γενναίως, ἕως νά μεγαλώσω καί νά γίνω ἱκανὸς νά τὰ διαχειρισθῶ μόνος μου.

Ἀκούσας τὰ φρόνιμα αὐτὰ λόγια, ὁ κόμης ἔλαθε τὴν χεῖρα τοῦ Μπόμπη καί μειδιῶν, ἐξήκολούθησε:

— Βλέπω μὲ χαρὰν ὅτι εἶσαι ἄξιός του

δώρου πού σοῦ ἔκαμα, καί ἀφοῦ δὲν φοβᾶσαι τὴν συντροφίαν ἑνὸς τυφλοῦ γέροντος ὡς ἐμέ, σοῦ προτείνω νά μὴ χωρισθῶμε, ἕως νά τελειώσῃς τὴν ἀνατροφὴν, πού σοῦ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου. Θὰ σ' ἐπιβλέπω, θὰ σὲ βοηθῶ μὲ τὴν πεῖράν μου, μὲ τὰς συμβουλὰς μου. Σὺ θὰ μοῦ δανείζῃς τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, θὰ ὀδηγῆς τὰ ἀσταθῆ βήματά μου, θὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς ὅλα τὰ διαθήματα πού θὰ κάμω, διὰ νά ἐκδικηθῶ τὸν ἀπαγα ἀνεψιόν μου καί νὰνακτῶ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν νέμεται τώρα καί ἡ ὁποία μοῦ ἀνήκει. Ἄν, ὡς ἐλπίζω, ἡ δικαιοσύνη μὲ ἱκανοποιήσῃ, ἡ περιουσία αὐτῆ θαύξῃσῃ τὸ μικρὸν δῶρον πού σοῦ κάμνω σήμερα.

Ὁ γέρον καί τὸ παιδί, συμφωνήσαντες οὕτω νά μὴ χωρισθῶν, ἐνοίκισαν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σπίτι τῆς ὁδοῦ Βιτιέν, ὅπου ἐζούσαν εὐτυχεῖς καί ἐν ἀκρᾷ ὁμοιοῖα. Ὁ μικρὸς συνώδευε πάντοτε τὸν τυφλόν, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέπτετο διάφορα ἐπίσημα πρόσωπα, παρακαλῶν νά τὸν βοηθήσουν εἰς τὴν δίκην πού εἶχε κινήσῃ ἐναντίον τοῦ σφετεριστοῦ τῆς περιουσίας του.

Τὴν ταραχώδη ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ κόμητος Μουσύ ἀπέβαινε πολὺ δυσχερὴς. Ἡ βασιλικὴ ἐξουσία εἶχε κλονισθῆ ἀρκετὰ, ὥστε νά μὴν εἴμπορῃ ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης νά στηριχθῆ μόνον ἐπὶ τῆς προστασίας τοῦ Βασιλέως.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐργασίας τῆς ἔθνο-συνελεύσεως, ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' δὲν ἤρκει τῶντι διὰ νά θριαμβεύσῃ τὸ δίκαιον τοῦ τυφλοῦ. Ἡ ὑπόθεσις ἐπρεπε νὰ κολουθῆσῃ τὸν κανονικὸν τῆς δρόμον ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοῦ Κοινοβουλίου.

Ὁ κόμης Μουσύ ἐξώδευε τὸν περισσότερον καιρὸν του εἰς συνεννοήσεις μὲ δικηγόρους καί δικαστὰς, τὸν δὲ ὑπόλοιπον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μπόμπη.

Ἡ κηδεμονία ὅμως τοῦ ἐπεικουῦς αὐτοῦ Μέντορος ἦτο ἐλαφροτάτη καί ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχεν ὄλην τὴν ἐλευθερίαν.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως των εἰς τὴν ὁδὸν Βιτιέν, ὁ γέρον ἐτοποθέτησε τὰ χρυσὰ λουδοβίκεια εἰς τὸ συρτάρι ἑνὸς μεγάλου γραφείου, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη, καί εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν τὸ σύνοικον:

— Παῖρνε ἀπὸ ἐδῶ-μέσα, ἐλεύθερα! Παῖρνε ὅσα σοῦ χρειάζονται διὰ νά διασκεδάξῃς καί νά ζῆς ὡς ἀρχοντόπουλο. Ἐως νὰδειάσῃ τὸ συρτάρι, ἐλπίζω νά ἔχω κερδίσῃ τὴ δίκην μου. Τότε θὰ εἶσαι πραγματικῶς πλούσιος καί ἐγὼ θὰ εἴμπορῶ νὰ πέλθω... ὅταν θὰ μὲ καλέσῃ ὁ Θεός.

Ὁ Μπόμπης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θησαυρὸς ἐφαίνετο ἀνεξάντλητος, ἔπαιρνε μὲ τῆς «χρυσφτες» τὰ χρυσὰ λουδοβίκεια καί ἐπραγματοποιοῦσε μὲ αὐτὰ τὴν κάθε του ἐπιθυμίαν. Κ' ἐνόμιζε πλέον ὅτι κατέχει τὸ μα-

γικό ραβδί τῆς Νεραΐδας τῶν παραμυθιῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νά κάμνῃ ὅτι θελή.

Ἐνεδύετο ὡς ἀρχοντόπουλο, εἶχεν ἀμαξάν, εἶχεν ἀκόμη καί ἄλλογον τῆς ἱππασίας, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπήγαινε περίπατον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καί εἰς τὸ Κουρ-λά-Ρέν. Ἐκοιμάτο εἰς ὠραῖον δωμάτιον, ἐπεστρωμένον μὲ κόκκινον δαμάσκον, καί ἕνας ὑπηρετῆς ἦτο πάντοτε εἰς τὰς διατάγας του.

Τώρα πλέον δὲν κατεδέχετο τὰς λαϊκὰς συνοικίας καί τοὺς παλαιούς φίλους τοῦ προαστείου Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀλλ' ἐσύγγαζεν εἰς τὸ Παλαι-Ροαγιάλ, ὅπου διήρχετο τὰς περισσότερας ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἦτο πραγματικῶς τερπνότατον μέρος αὐτὸ τὸ Παλαι-Ροαγιάλ, ἡ μικρὰ κομψὴ πόλις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης, ὅπου συνωστίζοντο ἡμέραν καί νύκτα τὰ πλήθη τῶν κομψοτέρων Παρισινῶν.

Ἰπὸ τὰς νεοδημητούς στοᾶς, ὁ Μπόμπης διήρχετο θελκτικῶς ἡμέρας, κυττάζων τὰς ὠραιὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν ἐκεῖ τὸν περίπατόν των, φοροῦσαι πλατεῖα φουστάνια ἀπὸ μουσελίαν μὲ χρυσὰς πούλιες καί κάτι πελώρια καπέλλα, ὅπως τὰ σημερινά.

Ὅταν ἐκουράζετο ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα, ἐπήγαινε νὰκούσῃ τοὺς ῥήτορας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Καρόλου Ντεμουλέν, ἐξεφώνουν φλογεροῦς πολιτικούς λόγους πρὸ τοῦ καφενεῖου Φουῶ.

Τὸ βράδυ συνητᾶτο μὲ τοὺς δύο του φίλους ἀγροφόρους, καί πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, τοὺς προσέφερε πλούσια γεύματα εἰς τὰ ἐστιατόρια τῆς μῦδας.

Ἐπειτα, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι, ἐπανεῦρισε τὸν τυφλόν γέροντα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε χωρὶς ἀνυπομονησίαν, καί τῶ διηγεῖτο ὅσα εἶδε καί ἤκουσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ὁ καλὸς γέρον ἤξευρε νά ἐπιωφεληθῆταί κάθε εὐκαιρίας, διὰ νά πλουτίξῃ τὰς γνώσεις τοῦ μικροῦ του φίλου. Ἀπὸ ἐν ἐπεισοδίων τοῦ δρόμου, ἀπὸ ἐν ὀνομα ῥήτορος ἢ πολιτικοῦ ἀνδρός, ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νά τῶ ὁμιλῇ περὶ τῆς Ἐπαναστάσεως καί νά τῶ ἐξηγῇ τὴν πορείαν τῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδης.

Ὁ εὐπατρίδης ἔβλεπε καθαρὰ εἰς πότους κινδύνους ἐξώθει τὴν Γαλλίαν ἢ ἐκμηδένισις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, καί προεμάντευε τὴν ἐρχομένην Ἰσοκρατίαν. Ἄλλ' ὁ μικρὸς τζόκευ, μὴ βλέπων τὸσον μακρὰν, δὲν συμεμρίζετο τοὺς φόβους τοῦ διδασκάλου του.

Ἐβρισκεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ πού ἐζούσε, ἦτο πολὺ διασκεδαστικὴ μὲ τὰς διαρκεῖς ἐξεγέρσεις τοῦ λαοῦ καί μὲ τὰ ποικίλα θεάματα τῶν δρόμων.

Τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ζωὴν τοῦ Μπόμπη ἦλθε νὰ διακόψῃ μιὰ ἀπόροπος ἐπίσκεψις.

Ἦτο βράδυ, ἡ ὥρα δέκα, ἔδραγε, καί ὁ μικρὸς τζόκευ, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἤκουε τὸν κόμητα Μουσύ, ὁ ὁποῖος τῶ ἐξηγοῦσε τὴν περίφημον κωμῆδιαν τοῦ Μπωμαρσαί «Οἱ γάμοι τοῦ Φιγκαρῶ» — μίαν κωμῆδιαν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἀλληγορίας τῆς τῶν πολιτικῶν ὑπαινιγμῶν τῆς, εἶχεν ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκρήξιν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐξάφνα ἡ ὥρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῆ ἀθροῦθως καί ἕνας ἄνθρωπος εἰσῆλθε σιγά. (Ἐστῆται ἀνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ἀνήλικα, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν πόλεμον καί ἐξήκολούθησαν ἀνὸ μὴ τὸν στρατόν, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ἕνα, οὔτε δύο. Κάποτε σὰς ὠμίλησα περὶ τοῦ μικροῦ Γιάννη. Προχθὲς ἀκόμη σὰς παρυσίασα τὸν μικρὸν Ἠλίαν. Ἴδου σήμερον καί ἕνας ἄλλος, ἐπίσης δεκαετής, Γιάννης καί αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ χρονογράφος τῆς «Νέας Ἡμέρας» εἰς τὰ «ἠνωμένα τμήματα πεδινῶν πυροβολικοῦ» καί εἰς τὴν πρώτην πυροβολαρχίαν. Ὑπηρέτῃ ὡς δεκανεὺς ὑπὸ τὸν λοχαγόν κ. Σκαρλάτον. Εἶνε δὺδ σπιθαμῶν ἀνθρωπίσκος, καί μὲ τὰς στρατιωτικὰς περικημίδας ἐκστρατείας, ὁμοιάζει μὲ τὸν παπουτσιμένον γάτον.

Ὁ μικρότερος δεκανεὺς τοῦ κόσμου κατάγεται ἀπὸ τὰς Σέρρας καί ἐνομάζεται Ἰωάννης Μάρκου. Στρατιωτικὰ Βούλγαροι ἐκπευροῦρησαν, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, τὸν πατέρα του καί τὴν μητέρα του. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ νῦν λοχαγοῦ του τὸν ἤυρε μίαν ἡμέραν, ἐρημον, νά πλανᾶται εἰς τοὺς δρόμους. Τὸν ἐπεριμάζεψε, τὸν κατέταξε, τὸν ἔκαμε καί δεκανέα. Ἔτσι παρηκολούθησε τὸν ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον μέχρι τοῦ τέλους. Καί ἀπὸ τότε... ἔπαυσε νά εἶνε παιδί.

Ἄλλ' ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν χρονογράφον, ὁ ὁποῖος τὰ λέγει τὸσον ὠραῖα:

«Ὁ μικρὸς δεκανεὺς ἔχει σήμερον τὸ ἐμβριθὲς ὕψος ἀνδρός, βάζει τὰ χεῖρα στὴς τσέπες, δὲν παίζει, σπανίως τρέχει, περιπατεῖ σ βαρὰ, διηγεῖται ἀκόμη σοβαρώτερα, μπαίνει στὸ καφενεῖον τοῦ στρατιῶνος, — πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον συχνὰ τοῦ γίνονται παρατηρήσεις ἀπὸ τὸν κ. Σκαρλάτον, —

παραγγέλλει καφέ, βάζει τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο, ξεροβήχει, φτύνει, πίνει, καί κατόπι παραδίεται εἰς βαθυτάτας ὄνειροπολήσεις μὲ τὸ κεφάλι ἀκκοιμισμένον στὸ χέρι. Τὸ καϊμένο τὸ παιδάκι! Πῶς εἴμπορεῖ νά διατηρῇ τὴν δροσίαν τῆς ἡλικίας τοῦ, μετὰ μίαν τὸσον τραγικὴν εἴσοδον εἰς τὴν ζωὴν; Εἰς τὸ τρυφερόν του πνεῦμα ὁ κόσμος, ἕνα πρῶτ, ἀπεκαλύφθη ὡς μέγα θεάτρον ὀδυσμῶν, σπαραγμῶν, αἰμάτων... Πῶς ἡ πεῖρα τῆς φρίκης τῶν ὀλίγων ἐκεῖνων ἡμερῶν, τὸ ὠρίμασε προῶτως, μὲ τὸν τρόπον πού ὁ λίβας ὠριμάζει τὸ ἀγούρο στάχυ! Μόνον ὁσάκις τὸν μαλώσῃ ὁ κ. Σκαρλάτος, διὰ τὸ ζήτημα τοῦ καφενεῖου ἢ ἄλλο παρόμοιον, ὁ μικροσκοπικὸς δεκανεὺς ξαναβρίσκει τὰ χρόνια του. Ἔχει πρόχειρα τὰ δάκρυα. Ἀποσύρεται εἰς μίαν γωνίαν, κλαίει καί ξαναγίνεται παιδί.

Ἀπροχθὲς τὸν βοήθα ἐξω ἀπὸ τὸ σταυλοσκομοῖτον. Εἶχεν ἀπλώσῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὴν λιανάδα νά στεγνώσουν, καί ἀναστενάξῃ.

«— Τί τρέχει Γιάννη; Τί ἔχεις, παιδί μου;

«Ἐχαιρέτησε στρατιωτικῶς καί μοῦ εἶπε:

«— Ἐγὼ ἕναν καϊμό, ἕναν καϊμό μεγάλο!

«— Μπρέ! Σοβαρῶς; Μποροῦμε ν' ἀκούσομε; Τί σοῦ συμβαίνει;

«— Δὲ μούδωκαν ἀκόμα οὔτε σπηρούνια, οὔτε σπαθί.

«— Ὑπομονή. Πού νά βροῦνε, παιδί μου, στὸ πόδι σου σπηρούνια;

«— Δὲ μὲ νοιάζει τόσο γι' αὐτά. Τὸ σπαθί ὅμως... τὸ θέλω τὸ σπαθί.

«— Τί νά τὸ κάνεις; Τί σοῦ χρειάζεται;

«— Θέλω νά σφάζω τοὺς Βουλγάρους, μεθύριο, πού θὰ πάμε ἀπάνω μὲ τὸν κύριο ταγματάρχον.»

Ἄμα συλλογισθῆ κανεὶς τί τοῦ ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι, ποτὲ δὲν θὰ τὸν κατηγόρησῃ, ὅτι εἶνε ἀκράτος εἰς τὴν ἐκδικησίαν του...

Αὐτὸς εἶνε ὁ μικρὸς δεκανεὺς.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

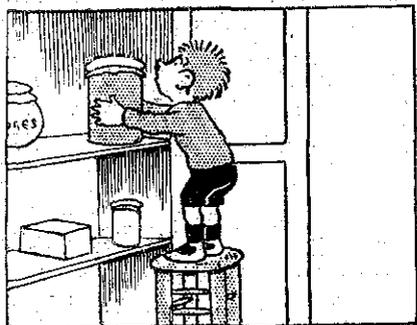
ΓΑΪ-ΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΒΩΔΙ

Ζευγολάτης ἔξευθε Βῶδι μὲ τὸ Γάιδαρο Κι' ὡς στὸ δεῖλι ἀλέτριζε. Ζύγωσε τὸ ἠλιόγευμα, Καί τὸ Βῶδι ὁ Γάιδαρος Στέκοντας ἐρώτησε: — Ποῖα τὸ ἀλέτρι, σύντεκνε, Ὅφωρῶσῃ, τάχατῆς; «— Θέλει δὰ καί ρώτημα; Ὅποιος ἐσυνεθίσει Νά... συχνοφορτώνεται!»

(Κατὰ τὴν Αἰσωπὸν)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

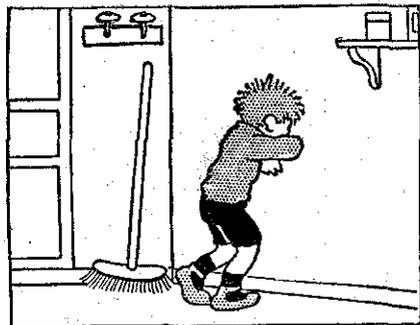
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΚΟΥΔΗ ΤΟΤΟΥ

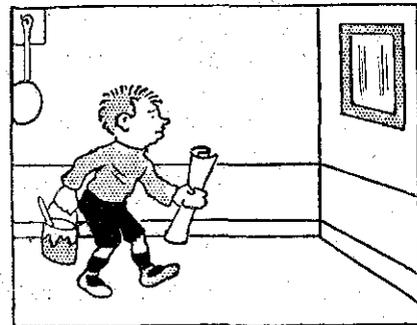
Ανεβασμένος 'ς ένα σκαμνί της κουζίνας, ο μικρός Τοτός, πού είνε πολύ λιγούδης, αρπάξει ένα μεγάλο βάζο με γλυκό φρούλα. 'Αχ πώς τον τρελλώνει αυτό το γλυκό!..

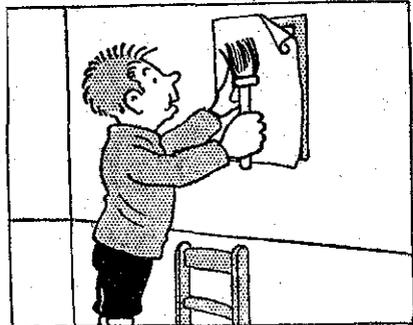
'Αλλά ενώ πηγαίνει να το κρύψει 'ς την κἀμαρά του, τον τσακώνει η Σταμάτα, η μαγειρίσσα, και τού λέγει: — Θά τό 'πω τής μαμμιάς σου!

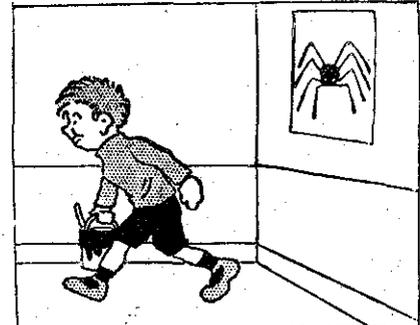
Και πραγματικώς, πηγαίνει άμέσως και τον μαρτυρεί. 'Η δὲ μαμμά του, πού δὲν χωρατεύει, τον φυλακίζει δύο ώρες 'ς ένα σκοτεινό δωμάτιο.

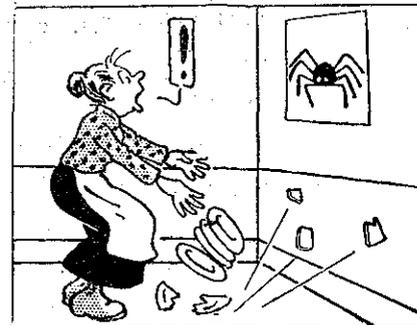
'Σ τή φυλακή του, ο Τοτός σκέπτεται πώς να ἐκδικηθῆ τὴν Σταμάτα. 'Κ' ἐπιτέλους τού ἔρχεται μία ἰδέα, πού τὴν βάζει εἰς ἐνέργειαν άμέσως μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή.

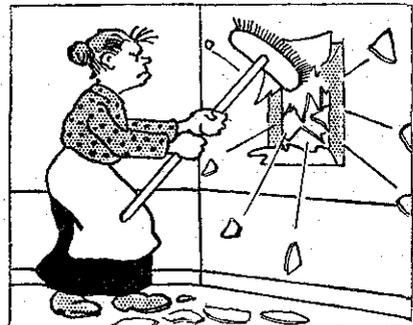
Παίρνει ένα κομμάτι χαρτί διαφανές και τὸ κολλά 'ς ὄλο τὸ τζάμι τοῦ μικροῦ φεγγίτου τῆς κουζίνας, τὴν ώρα, ἐνοεῖται, πού ἡ Σταμάτα λείπει.

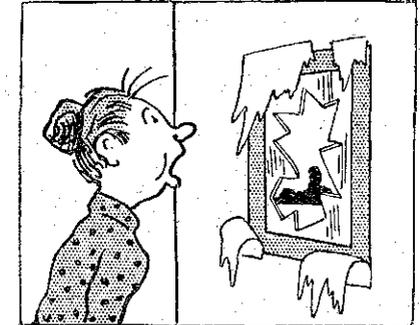
Ἐπειτα ζωγραφίζει ἐπάνω, φυσικώτατα, μιὰ μεγάλη ἀράχνη, φοβερὴ και τρομερὴ, ἣ πού φαίνεται σὰ νὰ ἔφραζε μετὸν πυκνὸ ἰστό τῆς ὄλο τὸν φεγγίτη.

Γυρίζει σὲ λίγο ἡ Σταμάτα, και καθὼς βλέπει ἐκεῖνο τὸ τέρας, πετᾷ ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς ὅσα πιάτα κρατοῦσε 'ς τὰ χέρια τῆς... 'Μπᾶ! πότε πρόφθασε ἡ ἀναθεματισμένη! λέγει.

Και άμέσως αρπάξει τὴν ταβανόσκουπα και κτυπᾷ μετὸν ὄλο τῆς τῆς δύναμι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὰ τὰ ἀράχνη, νὰ καταστρέψῃ τὸν ἰστό τῆς και νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φεγγίτη τῆς...

'Αλλά δὲν κατορθώνει ἄλλο, παρά... νὰ σπάσῃ τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη. Καὶ μπροστὰ 'ς ἐκείνη τὴν καταστροφὴ, μένει μετὸν ανοικτὸ τὸ τόμα... Μπρὲ τὸν κατέργαρο τὸν Τοτό!..

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Καὶ τὸ μεγάλο ἀτιμόπλοιον ἄρτισε ἀργὰ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν παραλία, μέσα στὸν θόρυβο τοῦ τριγμοῦ τῶν ἀλύσεων και τοῦ συριγμοῦ τῆς σειρήνος. Στὴν προκυμαία τὰ χέρια ἐκινουῦντο γιὰ ἕναν τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ και μαντήλια, πληθῆθος, ἐκυμάτιζαν στὸν ἀνεμο. Στὴν πρῆμνη τοῦ πλοίου ἕνα ἀγόρι ὡς δέκα πέντε ἐτῶν εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένο σὲ μιὰ πτωχὴ γυναῖκα μαυροφροσμένη, πού μετὰ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ἔστειλε φιλήματα μετὸν ἀκρὴ τῶν ἰσχυρῶν δακτύλων τῆς.

— Καϊμένη μόννα! ἐπιθύρισε προσπαθῶν νὰ μὴ κλάσῃ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ! Θὰ ἐργασθῶ μετὰ καρδιά γιὰ σένα και θὰ γυρίσω νὰ σοῦ φέρω τῆς οἰκονομίας μου. 'Ἔτσι θὰ μπορέσῃς ν' ἀναπαυθῆς και νὰ περάσῃς μετὰ ἀνεσὶ τῆς τελευταίας σου ἡμέρας. Μὴ φοβᾷσαι τίποτε! 'Ο γιός σου θὰ σὲ θυμᾷται πάντοτε και ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ τὸν προστατεύῃ. Χαῖρε, μητέρα, χαῖρε! Σὲ λίγο ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς δὲν διεκρίνετο πιά καθαρά. Τὰ πρᾶγματα ἔλα συνενώθηκαν σὲ μιὰ μόνη γραμμὴ και ἡ σιλουέττα τῆς πτωχῆς γυναίκῆς σθῶσθηκε. Τότε ὁ νέος ἔγειρε τὸ κεφάλι μέσα στὰ

χέρια του και ἄφισε ἐλεύθερα τὰ δάκρυα, πού πλημμύριζαν στὴν καρδιά του. 'Ἐκλαιγε μετὰ λυγμούς τώρα, πού ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἔβλεπε πιά. Συλλογιζόταν τὴν ἀγνωστὴ χώρα, ὅπου πῆγαίνε μόνος, γιὰ ν' ἀγωνισθῆ και νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, και δὲν μποροῦσε πιά νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησι, πού τὸν ἐπιγε. Θὰ ἦταν ὡς δέκα λεπτά, πού ἔκλαιγε, ὅταν αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι ν' ἀκκουμπᾷ φιλικὰ στὸν ὤμο του και ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά: — 'Ἐ! σύντροφε, ἀρκετὰ δάκρυα ἔγυσεσ γιὰ μιὰ φορὰ! Δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς, ἐλπίζω, νὰ κλαῖς ἀκόμη σὰν κορί-

ται! 'Τὴ διάβολο! Εἶσαι ἄνδρας! 'Ἐλα καλλίτερα νὰ γνωρισθῶμε και νὰ κάμωμε τὸ ταξεῖδι σὰν φίλοι. Μετὸ τὴ συντροφιά περνᾷ ὁ καιρὸς εὐχάριστα. Πού πηγαίνεις;

— Στὴ Φιλαδέλφεια, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς ἀπελπισμένος, σηκώνων τὸ κεφάλι.

Και πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν εἶδε νὰ τοῦ τείνῃ τὸ χέρι ἕνα ἀγόρι περίπου τῆς ἡλικίας του, μελαχροινὸ, μετὰ καλὸ ἀνάστημα, μετὰ φυσιογνωμία ἐξυπνὴ, μετὰ βλέμμα ἀποφασιστικὸ.

— Ὁρατὰ! Κι' ἐγὼ πηγαῖνω στὴ Φιλαδέλφεια, Ὀνομάζομαι Πέτρος. 'Εσύ;

— Στέφανος... Εἶσαι και σὺ μόνος σου;

— Ὀλομόναχος... Καὶ εἶνε καιρὸς τώρα... Μητέρα σου ἦταν ἐκείνη, πού ἀποχαίρετοῦσες;

— Ναι... Ἀλλοίμονο! Καϊμένη μητέρα!

Και στὴ σκέψι αὐτὴ ἄρμισαν πάλι τὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ θλίβεσαι. Κατὰ βάθος ἐσύ εἶσαι εὐτυχῆς, ἀφοῦ ἔχεις τὴ μητέρα σου. 'Τὴ θὰ ἔλεγεσ, ἂν ἦσουν μόνος 'ς τὸν κόσμον σὰν κι' ἐμένα, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς φίλους, χωρὶς κανένα, πού νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα;

— Δὲν ἔχεις κανένα, πού νὰ σ' ἀγα-

πάξ; ἐρώτησε ὁ Στέφανος μετὰ τὸν πονετικὸ.

— Κανένα, ἀπήντησε ὁ Πέτρος μελαγχολικά. 'Ἐχασα τὸν πατέρα μου και τὴν μητέρα μου, ὅταν ἦμουν ἀκόμη ἐντελῶς παιδί.

— Καὶ ποῖς σὲ ἀνέθρεψε ὡς τώρα;

— 'Ἐνας συγγενῆς μου μακρινός, πού μετὰ πῆρε ἀπὸ ἐλεημοσύνη και μοῦ ἔδινε περισσότερο ξύλο παρὰ χᾶδια. 'Ἐχω ὑποφέρῃ κλωτσιές και μπάτσους! 'Ἐχω φάει ψῶμι ξερὸ βουτηγμένο 'ς τὰ δάκρυα! Δὲν ἦμουν εὐτυχῆς ἐγὼ...

— Καὶ τώρα, τί πᾶς νὰ κάμῃς ἐκεῖ κάτω; ἐρώτησεν ὁ Στέφανος, πού λησμόνησε τὸν δικὸ του πόνο μπροστὰ 'ς τὴν ἀπειροσθλίβωτον ἔβσι τοῦ συνταξιδιῶτου του.

— Ἐπιτιβάσθηκα 'ς τὴν τύχη, μετὰ μόνη τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποφύγω ἐκείνους, πού μετὰ ἐθασάνιζαν. Πάω νὰ βρῶ δουλειά. Λέγε, ὅτι ἐκεῖ κάτω στὰ μεταλλεῖα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐργάτας. 'Ἦσως μετὰ ἔρουν κι' ἐμένα. Ἀλλὰ ἐσύ, πού ἦσους τόσο εὐτυχῆς στὴν Ἑλλάδα, γιατί φεύγεις τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Πάω νὰ συναντήσω ἕνα ἀδελφὸ τῆς μητέρας μου, πού εἶνε ἐπιστάτης 'ς ἕνα τμήμα μεταλλευτῶν. Ὁ θεὸς μου μοῦ

ἔστειλε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιῶ και μετὰ ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ κερδίσω ἐκεῖ πολλὰ χρήματα. Σιέφθηκα, ὅτι μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα μου, πού εἶνε χήρα και κοπιᾷ νὰ ξενοδουλεύῃ. Πῆρα λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν, ὡπλίσθηκα μετὰ θάρρος και ἐπιτιβάσθηκα. Ὁ ἀρχισὸν τῆ δουλειᾶ μετὰ ὄλη μου τὴν καρδιά και θὰ στέλνω στὴν Ἑλλάδα τοὺς καρπούς τῶν κόπων μου. Εἶνε χρόνια τώρα, πού ἡ μητέρα μου ἐργάζεται γιὰ μένα. Ἦλθεν ἡ σειρά μου. Εἶνε δίκαιο νὰ ἐργασθῶ κι' ἐγὼ γι' αὐτὴ.

— Ἀν εἶχα ἐγὼ ἀκόμη τὴν μητέρα μου, εἶπε στεναζὼν ὁ Πέτρος, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπα... και θὰ ἦμουν πῶ καλός...

— Μὰ ἀκριβῶς, γιατί τὴν ἀγαπῶ, γι' αὐτὸ ἔφυγα, ἀπεκρίθη μετὰ ὑπερηφάνεια ὁ Στέφανος. Ἀπὸ τὴ στοργή μου γιὰ τὴν μητέρα μου πῆρα τὴ δύναμι, πού μοῦ χρειάζεται, γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθῆκός μου.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ δύο νέοι ἔγιναν φίλοι. Καθισμένοι μαζὶ 'ς τὸ κατᾶστρωμα, συνωμιλοῦσαν εὐθυσία και ἔκαναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

(Ἐπεί τὸ τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

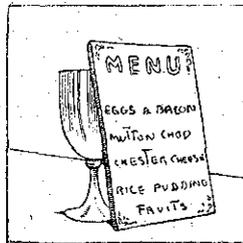
Περιποιημένον... Σκιαχτρο

Ὁ κ. Σπρήλεϋ, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Σίηφφελδ, τῆς Ἀγγλίας, ἔχει 'ς τὸ κτήμα του ἕνα ἀνδρείκελλον, τὸ ὅποῖον τῷ χρησιμεῖει ὡς σκιαχτρο διὰ τὰ πουλιά. Δὲν τὸ ἐνδύει ὅμως μετὰ

παληόρουχα, κατὰ τὸ σῆνηδες, ἀλλὰ μετὰ καινούργια ἐνδύματα, κομψότατα και πάντοτε τοῦ τελευταίου στυμοῦ. Ἀγγλικὴ ἰδιοτροπία!

Τὸ μενὸ πού τρώγεται...

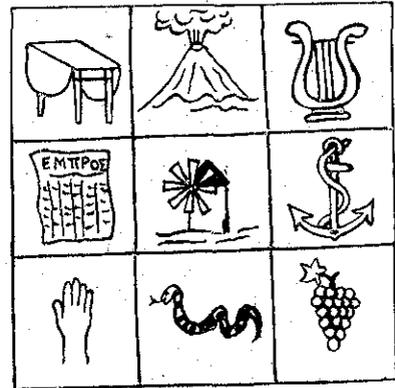

Ὅσοι γευματίζουν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ρεστوران τοῦ Λονδίνου, εἰμποροῦν εἰς τὰ ἐπιτόρπια νὰ τρώγουν και τὸ μενὸ. Διότι ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν ἐκεῖ χαράσσεται

καθημερινῶς εἰς σφραγίδα, ἣ ὅποια ἀποτυπῶνται ἐπάνω εἰς γαλετάκια, ἔχοντα τὸ σχῆμα πινακίδος. Καὶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο γαλετάκι εὐρίσκεται εἰς κάθε θέσιν τῆς τραπέζης.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ α.) Εἰκονογραφημένη Ἀκροστιχίς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος

Τὰ ἀρχικά ψηφία τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια παριστῶνται εἰς ἕνα εἰκόνας, σχηματίζουν κατὰ σειρᾶν ἕνα ὀμηρικὸν ἕρωα.

Ἀηλοῖσι: Αἱ λύσεις—δωροδότητε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—αυνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον διὰκλέπτου γραμματοσήμου.

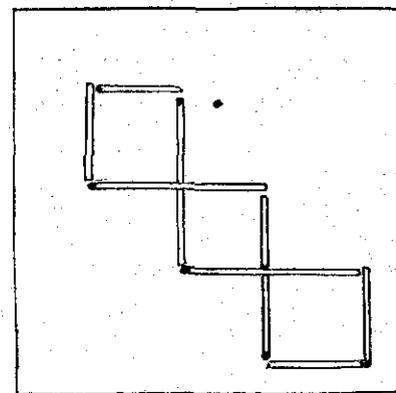
β.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1918

B
D L E S B
I N O
E I N
U T S

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσις τοῦ 48ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς σχηματίζονται τὰ τρία τετράγωνα. — β.) Rira bien qui rira le dernier.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Είνε βράδυ. Κάθονται 'στην καμαρούλα μου, κλεισωμένη απέξω, και συλλογίζομαι...

Εξάφρα η πόρτα ανοίγει σιγά-σιγά και η μεγάλη μου αδελφή μπαίνει μες 'την κάμαρα...

Μά ακούω πάλι το κλειδί να τρίζη... είνε φανερόν πώς κάποιος θά μπη στο δωμάτιο...

Μόλις τελειώω τα μακαρόνια, νά σου και μπαίνει η Μαρία μ' ένα κομμάτι ψητό...

Τι καλό γεύμα χρωστώ σ' αγαπητά μου αδελφά!

Εργα πολύ, πιδ πολύ απ' ό,τι τρώω συνήθως. Αλλά τί έπαθα, που φαίνεται πώς αρχίζω...

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Θέτει εις άναστάτων ολόκληρον το χωριό μας. Τα άραπάκια, από 12 ετών και άνω...

Η σοβαρά εργασία αρχίζει. - Έτυχε βράδυ η άρχη της δουλειάς έφετος, τα παράθυρα ανοίγουν...

Φθινοπώρον. Στην αγαπητή μου Έξορίστου 'Ατιδά Γεμάτο πόνοσ και μελαγχολία, μάσ ήλθε το φθινόπωρον...

Η πηγανοερχομένη άμαξα γεμίζεται υπό του έπι τούτω άραπάκου, όστις συνάξων το πίπτον χιόνι...

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ο ούρανός ανέφελος Γλυκά άντανακλάει Στην θάλασσα όπου ανοίχθησαν Βαρκούλεσ και καΐκια...

Στο μονοπάτι του βουνού Κυττάζει ένας διαδάτης Την θάλασσα και την ξηρά...

Ο ούρανός συννέφιασε Τό πέλαγος άφρίζει Χαρά σ' αυτούσ που πρόκαμαν...

Στο μονοπάτι του βουνού Ο ίδιος μας διαδάτης Την θάλασσα και την ξηρά...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Γεμάτο πόνοσ και μελαγχολία, μάσ ήλθε το φθινόπωρον, ή γλυκειά αυτή εποχή που σκορπίζει στη φύσι γύρω τόσες θλιμμένσ άμμορφίεσ.

Καθισμένη κοντά στο παράθυρο και διαβάζοντας το προσφ λές μου ήμερολόγιο...

Πόσο γρήγορα φύγαμε! Τησ έπήρε μαζί του ο χρόνος που τησ έφερε για να μη γυρίσουν ποτέ πιά...

Μ' αυτές της θλιβερέσ σκέψεισ όλα γύρω μου, μου έφαινότο μαύρα, σκοτεινά...

Ο άέρας μούγκριζε δυνατά, τα μικρά κι' άδύνατα δένδρα θαρρούσεσ πώς ήθελε να τα ξεριζώση...

Κ' έξηκολούθησα για πολλήν ώραν την προσφιλή άνάγνωσι του παρελθόντου...

Ρεζεντά

ΜΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Προχθές, ενώ ακόμη έκαμνα έξοχήν εις το χωριό, μου έδόθη άφορηή ν' ακούσω από τα στόματα των χωρικών...

Υπήρχε μίαν φοράν ένας πτωχός άνθραπος, από εκείνοσ οι όποιοι περιερχόμενοι από πόλεωσ εις πόλιν και από χωριού εις χωριόν...

Η ώραία αυτή παροιμία λέγεται διά τουσ όψιμλούτεσ εκείνοσ, οι όποιοι όσον και άν μεγαλώσουν, φέρουν πάντοτε τα ίχνη της παλαιάσ των ποταπότητοσ.

Κυπριακή Άκτι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 137ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντοσ την 6ην 'Απριλίον 1913, πρόσ εύρειον των εις τα φύλλα της 'Διαπλάσεωσ' 'Απριλίον - Ιουλίον 1913 δημοσιευθεών 187 Πνευματικών 'Ασκήσεων...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σύμβολον του Χριστιανισμού, 181 [10+6Ε]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι να δημοσιεύουν την φωτογραφίαν των εις την 'Διάπλასιν'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 143 [8+4Ε]. - Μεγάλη Καρδιά, 136 [8+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλλε, 118 [7+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Έξοεινοποντία, 59 [4+2Ε]. - Κερανόσ, 90 [5+3Ε]. - Υποβρύχιον Δελφίν, 55 [4+6Ε]. - Σημαία του 'Αβέρωφ, 57 [4+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Υλική Στοιγή, 38 [3+1Ε]. - Έθνική Παλιγγενεσία, 30 [2+1Ε].

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έωσ 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαλκανική Συμμαχία, 182 [10+6Ε]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι εις ό,τι και οι 'Ισοτίμοι της 'Ανωτέρας Τάξεωσ'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατριωτικός Πόθοσ, 122 [7+5Ε]. Τέννον της 'Ελλάδοσ, 117 [7+5Ε]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι ν' αγοράσουν εντί δρ. 6 μόνον...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεσποτική του Μισορά, 105 [6+4Ε]. - Ζηλωτής του Δημοσθένου, 97 [6+3Ε]. - Κορπία Αετού, 94 [6+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δόξα, 77 [5+5Ε]. - Ηρωσ της Αθίνωσ, 74 [5+3Ε]. - 'Ελληνοπούλο του Αίμων, 52 [3+2Ε]. - Άδρα των Σπετιών, 61 [4+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ανόρθωσι, 32 [2+2Ε]. - Στεναγμόσ του 'Ανέμου, 29 [2+1Ε]. - Σαραγιάπορον, 38 [3+3Ε]. - Νικηφόροσ 'Ελλησ, 27 [2+3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ανοικτομάτης, 182 [10+6Ε]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι εις ό,τι και οι 'Ισοτίμοι της 'Ανωτέρας τάξεωσ'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Υδατοσ Τουρκοφάγοσ, 79 [5+3Ε]. - Στρατηλάτησ των 'Ελλήνων, 86 [5+3Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Ούδεισ).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαλκάνιοσ Σύνδεμοσ, 45 [3+2Ε]. - 'Ελευθερωμένο Κορημικόπούλο, 46 [3+2Ε]. - Μικρή Μελαχρονούλα, 27 [2+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σεμνόν 'Ιον, 16 [1+1Ε]. - Νικητήσ του Μπιζανίου, 20 [2+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθάσ λύσεισ άναμιξ έκ των τριών τάξεων και οι έξήσ: Φυσιολόγοσ, 5 [1Ε]. Ναύαρχοσ Μισούλησ, 11 [1+1Ε]. - 'Ελλάσ του Μερ. 'Αλεξάνδροσ, 7 [1Ε].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

'Αθήναι, 38 όδοσ 'Εδριπίδου την 6ην Νοεμβρίου 1913.

ΑΚΟΜΗ τρία Σάββατα μένουσ διά να τελειώση το έτοσ μας και να συμπληρωθή ό τόμοσ μας. Φροντίσατε λοιπόν όσοι δέν άνευσατε ακόμη την συνδρομήν σας...

Τέλλε 'Αγρα, ό στιχόσ σου έκείνοσ, σέ δέκαϊό, ήτο άνυπόφοροσ. Και μετρικώσ, και αισθητικώσ, και γλωσσικώσ, και όπωσ θέλησ...

Αλλά έχεισ το κακόν ιδίωμα να πειράζεσαι εις το φιλότιμοσ, όχι μόνον από κάθε παράτηρησιν που γίνεται εις τα έργα σου, αλλά και από κάθε έπαινον που γίνεται εις τα έργα των άλλων...

Ανθισμένη Βαμβακιά, τί ώραία που μου ζωγραφίσεισ αυτήν την μεγάλην οικογένειαν των γάτων! 'Αλλ'απει, άν ήμεθα πιδ κοντά, θά σού έζητούσα κανέν από τα έξυπνα και όμορφα άσπρα γατάκια...

Καλά κάμνει ή μητέρα σου, 'Ιστέ 'Αρχήγησ που δέν σέ παίρνει συχνά εις το θέατρον, διότι όλα τα θέματα δέν είνε διά παιδιά...

Μάταιαι όλα αυτά αι εικασίαι, Φάωσ, διότι άπλούτεστα δέν έλαβα το ποιήμα σου. Τι έγενοι τώρα, δέν είξέρω. Έν τούτοισ έφαξα και εις τουσ σωρούσ των έγκειμένων...

'Αθανάσιε Διάκε, κανείσ κανονισμόσ δέν με υποχρεώνει ν' απονέμω Α' Βραβείον εν πάση περιπτώσει. Είνε δικαιομά μου, όταν δέν εβρίσκησ έργον άξιον αυτήσ της θέσεωσ...

Ανώ, θερμάτα συγχαρητήρια διά τουσ άρραβώνασ της αδελφήσ σου. 'Ελπίζω να μου γράφεισ τώρα συχνότερα. Δέν είδεισ τί σάς έπε και ό καθηγητήσ σας, τον όποτον εύχαριστώ πολύ!

